

145. Cujus dogmatis impietas in omnes & singulos doctrinae Christianae articulos, vel certè præcipuos turpiter impingit: neque salvis illis ratione ulla stare potest.

146. DEVS enim (ut aliquos saltem articulos delibemus) substantiam nostram etiam post lapsum creavit: Filius DEI eandem non specie diversam in ὁμοούσιος sua unitatem assumpsit: Spiritus Sanctus eandem in baptismo per verbum regeneravit: Eandem DEVS à mortuis resuscitabit, & ingenti gloria ornabit. Atqui nihil horum, sine extremâ blasphemia in Sacrosactam Trinitatem, de peccato originis affirmari potest. Ergo &c.

147. Nos Accidens illud esse statuimus, non quidem leve, sed adedὲ ἐνεργητικὸν, ut omnes omninò vires corporis & animæ lethaliter infecerit. id quod suprâ demonstratum.

148. Quem in modum scitè Clemens Alexandrinus scribit: ἀμέλει τὸ ἀμαρτάνειν, ἐνεργεῖα κείται, ὄχι ὄσια: διὸ ὁ δὲ ἔργον θεῶ. Peccatum inter actiones ponitur non inter substantias, Quamobrem nec DEI est opus, l. 4. Strom. f. 219.

149. Et D. August. Malum inquit, quod quaerebam, undè esset, non est substantia, Quia si substantia esset, bonum esset. Aug. in lib. Conf.

150. Et D. Lutherus noster: Discernenda est, inquit, deformitas à creatura, & spirituales

les